

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

Ingen Persons Anseelse.

Thi der er ikke Persons Anseelse hos Gud. (Rom. 2, 11).

Dette Ord staar i nær Sammenhæng med det, vi betragtede sidst — om Forholdet mellem at vide og at gøre.

Apostelen skriver forud for det anførte Vers: „Trængsel og Angest over hvert Menneskes Sjæl, som over det onde, baade en Jødes først og en Grækers; men Ære og Hæder og Fred over hver den, som gør det gode, baade en Jøde først og en Græker.“

Sammenligningen gælder altså først Jøder og Grækere eller Jøder og Hedninger. Gud havde udvalgt Abrahams Slægt — der efter Jakob eller Israel kaldtes Israellitter og senere efter Judastammen Jøder — til at være hans Ejendomsfolk, men det gjorde ingen Forskel nu, da Frelseren var kommen og havde udført sit Frelserværk paa Jorden.

Der er ingen Persons Anseelse hos Gud. Han tager ikke Hensyn til Race, Slægt eller Stand, men der er andet, han tager Hensyn til, og det var antydning i det om at vide og at gøre.

Jøderne paa Pauli Tid vidste langt mere, end Hedningerne, ja mere end selv de oplyste Grækere og Romere vidste thi Guds Ord var betroet Jøderne; de havde Guds aabenbarrede Lov.

Men hvem af dem var foran med Hensyn til at gøre i Forhold til, hvad de vidste? Flere Ting særlig i Pauli Liv og Virksomhed viser, at Grækere og andre Hedninger i saa Henseende gik langt foran Jøderne.

Apostelen siger, at Trængsel og Angest skal komme over hvert Menneskes Sjæl, som over det onde, baade en Jødes først og en Grækers. Det vil sige alle saadanne, som ved bedre end de forsøger at gøre. Det er just deri, Menneskers Fordervelse viser sig. Det er Hjerted og Villien, det er galt med, naar et Menneske ikke forsøger at gøre det bedste, han forstaar.

Her en Mellemtanke: Det er just her Vægten skulde lægges i Børneopdragelsen — faa de smaa Mennesker, hvis Personlighed er i Udvikling, til paa ethvert Punkt at gøre, hvad de ved er rigtigt, saa Villien bliver højet i Retning af at gøre ret.

Paa den anden Side siger Apostelen: Ære og Hæder og Fred over hver den, som gør det gode, baade en Jøde først og en Græker. Aa ja, her var Anledning til at anstille Betragtninger over, hvorledes dette Ord er gaaet i Opsyldelse ned igennem Tiderne, men det faar vi overlade til Læserne selv at gøre.

Men der er et Par Tanker, vi ønsker at fremhæve. Det er netop det her omhandlede, der gør Udslaget, naar Frelsens Evangelium kommer til Mennesker.

De, der forsøger at gøre i Forhold til deres Viden — baade Jøder og Hedninger — de ser, at de bestandig kommer tilkørt i deres Gørene, og de kommer til at „hungre og tørste efter Retfærdighed“, og de er rede til at gribe den Retfærdighed, Kristus har forhvervet, og som tilbydes Syndere i Evangeliet.

De, som derimod er ligegyldige med deres Gørene, de bliver let enten hovmodige, idet de ikke ser deres Mangler, eller de er lig glade, hvordan det gaar.

Husk saa paa, at der ikke er Persons Anseelse hos Gud og anvend det paa dig selv først.

Fra vor Indianermission i Oaks. (Indsendt.)

Af et privat Brev, som er sendt fra Oaks, Okla., her til Blair, skal jeg meddele nogle

Uddrag, som kan paaregne almindelig Interesse:

„Det er vanskeligt at faa Smør paa disse Egne. En Flue, der kaldes Straafluen, besvarer Køerne saa meget i denne Tid, saa det bliver knapt med Mælken, og Folk heromkring synes heller ikke at have meget Indsigt i Mejeri. Mrs. Nielsen har opsparet Smør for Kostskolen og sin egen Husholdning siden Juli Maaned. Vi kan heller ikke købe Svinefedt.“

„Missionsskolen her er særdeles godt besøgt i Aar. Miss Jensen har 57 Børn i sin Klasse og Mr. Loft 30 i sin, og de venter paa flere. De har begge mere Arbejde, end de kan udføre tilfredsstillende; men de slider i det alt, hvad de formaar. Mrs. Loft maa hjælpe til med Undervisningen hver Eftermiddag (hver „Aften“, som de udtrykker sig her i Syden).“

„Hver Fredag Eftermiddag giver Mrs. Nielsen, Mrs. Loft, Miss Jensen og Miss Bidstrup Børnene Undervisning i Haandarbejde. Hvad der tilvirkes, skal sælges paa Taksigelsesdagen.“

„Mr. Loft vil begynde at give Drengene Undervisning i Husflid (Sløjd), „manuel training“, som man kalder det.“

„Dersom I eller nogen anden har noget at sende for dette Udsalg Taksigelsesdagen, da modtages det med Glæde. Det er især vanskeligt at faa Smaating til Udsalget, som Drengene kan købe for 5, 10 eller 15 Cents. Og de vil saa gerne købe Ting, der er komne langvejs fra.“

„Missionen her trænger meget haardt til en ny Bygning for Kostskolen. Den nuværende er meget tarvelig, „sorry“ (grædefærdig), som de kalder en saadan „out of date“ Bygning her nede. Husmoderen paa Kostskolen er en meget dygtig Kvinde. Der er syv Børn paa den for nærværende (i Fjor 10 eller 12) — en hel lille Familie, ikke sandt!“

„Hver Onsdag møder Kvinderne og syr Tæpper (quilts), og jeg maa sande, at de kan forarbejde smukke Tæpper, nogle er af to Slags farvet Tøj, andre af sammensyede Stykker. Ingen Opvartning finder Sted ved disse Symøder; men der holdes Opbyggelse, som Mrs. Nielsen leder.“

„Nylig havde vi en Sorgfest i Menigheden over tre af dens trofaste Medlemmer, en Mand og hans to Døtre som døde af Influenza sidste Vinter da ingen Sammenkomst kunde holdes. De efterlader Hustru og Moder med 5 andre Børn.“ — Saalangt Brevet.

Men mon her ikke baade bør læses og handles! Det vil vist ikke være vanskeligt at træde støttende til i disse Tilfælde. Ja et nyt „Boardinghouse“ maa Samfundet jo sørge for. Men hvad med Udsalget paa Taksigelsesdagen! Mon Kærligheden, der altid er saa opmindsom, ikke kunde finde paa Veje og Maader at hjælpe til med det. Maaske kan man købe eller forarbejde nogle Nipsgenstande og andet smukt og brugbart og sende dem dernede. Der er jo 5, 10 og 25 Cents Butikker rundt om os. Maaske kunde du faa Penge tilovers til et lille Indkøb til denne „indianske Bazar.“ Hvor vil Indianerdrengene blive stolte og glade ved den Lomme-kniv og den Pengepung du køber og sender dem.

Kvinderne vil vist ogsaa gerne sælge nogle af de gode Tæpper, de forarbejde ved Onsdagsmøderne. Du kan jo sende Mrs. N. L. Nielsen, Oaks, Okla., din Bestilling.

Og naar nu den kølige Tid sætter ind, saa kunde det vist lade sig gøre at sende baade, Smør, Fedt og Flæsk til Kostskolen. Du kan jo spørge dig for hos Past. N. L. Nielsen. Han skal nok give Oplysning.

Vær god ogsaa ved vor Mission blandt „Skovens røde Børn!“

Nødraab.

Efterfølgende Henvendelse fra „National Lutheran Council“ med Meddelelse fra et Øje- og Ørevidne om Situationen i Østeuropa, taler for sig selv.

Øjeblikkelig Hjælp er dobbelt Hjælp. Præster og Menigheder i Den forenede danske Kirke, lad os skynde os med at afhjælpe Nøden.

I broderlig Ærbødighed

G. B. Christiansen

I. Gertsen.

A heartrending story has come to the Lutheran Church in America of conditions among our fellow Lutherans in Europe. We have definite information concerning conditions in Poland and the former Baltic Provinces. Soon our European Commissioners will report what they see in Austria, Hungary, Germany, etc.

The need is appalling. Unless immediate help is sent, thousands will freeze and starve. Winter is at hand. Immediate action is necessary. God pity us and our needy brethren, if we fail!

The Executive Committee of the National Lutheran Council has decided to respond to the urgent and repeated appeals that come to us from our troubled and suffering brethren overseas by asking the church at home to make an immediate collection of used clothing. In our plenty we can not be deaf to the cries of those that have nothing. The plans for receiving, baling, and packing the clothing are rapidly being completed. Arrangements for the transportation overseas have already been made. Our European Commissioners are arranging for the distribution of the clothing in Europe through the pastors and officials of the church.

At least 3,000 tons of clothing are needed. Much more can be used. In order to take care of the packing and shipping, twenty-five cents should be sent with every pound of clothing.

Our Lord has blessed us. He would bless them through us. National Lutheran Council.

NØD UDEN LIGE!*)

Klær trænges straks om ikke tusinder skal forsmaa. Lutheranerne foretar stor indsamling.

Sekretæren for National Lutheran Council, dr. Lauritz Larsen, oplyser at Council's eksekutivekomitee paa ekstrasæde netop opholdt i New York, har besluttet at appellere til det lutherske kirkefolk i Amerika med bøn om hjælp for de hundretusinder af troesfælle i Europa, som er i fare for at fryse og sulte ihjel, dersom ikke hjælp sendes straks.

En europæisk „Relief Committee“ blev stiftet bestaaende af dr. Larsen, formand; dr. F. M. Knobel, medlem af Councils eksekutivekomitee; Hon. E. F. Ellert, Councilskasserer; pastor O. H. Pankoke, sekretær for Lutheran Bureau; pastor G. L. Kieffer, Councilsfinansekræter.

Planer er nu udarbejdet for en almindelig indsamling af klær for uddeling iblandt lutheranerne i Polen og andre lande. Red Cross har sit program og kan ikke overta dette. Gentagen-

*) Nærværende Artikel skulde have ledsaget Billedet, som forekom i sidste Nr., men den var sendt til Formanden og blev forsinket, rimeligvis paa Grund af, at han var til Kredsmdø i Ringsted. Vi giver den paa Norsk, som den er modtaget.

Det er vist raadeligst, at Menighederne straks tager fat, vælger en Komite, der gaar til alle Familier og samler alle de brugte Klæder, man har at undvære, og pakker dem ind og sender dem til den Adresse, der var opgivet i sidste Nummer.

—Red.

Shall We Let Them Die?

Our Fellow-Lutherans



MILLIONS of our fellow-Lutherans in Europe are today looking to us for assistance in misery that is appalling. The world pities Belgium and Armenia and helped. The Lutherans of America must come to the rescue of their brethren. There is no one else to help. They need clothing and blankets to keep them warm by day and night. They need shelter and food. They have nothing but the faith in their God and in us. God will not fail them. We dare not.

2,000 TONS OF CLOTHING
400 Pounds From Each Congregation. 25 Cents Per Pound
NEEDED BEFORE WINTER
NATIONAL LUTHERAN COUNCIL, 437 FIFTH AVENUE, NEW YORK

de forsøg paa at faa den til at gøre dette har været til ingen nytte. Jøderne og katolikkerne stræver med at sørge for sine, og alle roser dem for det. Men skal ikke tusinder af vore lutherske kristne derover fryse i hjel i vinter, maa Amerikas lutherske hjælpe — og det straks.

Der er 10,000 menigheder i de samfund som er repræsenteret i Council. Der trænges mindst 2,000 tons med klær; sko, strømper, skjorter, kjoler, bukser, jakker, overfrakker, sengkær (især blankets) osv. (Kanske mange afskedigede soldater har varme klær fra armenen, som de gerne vil bli kvit. De vil være udmærkede). Det blir gennemsnitlig 400 pund paa hver menighed. De store menigheder maa sende mer, skal det bli nok.

Men det koster mange penge at faa samlet, sendt, og uddelt klæderne. Andre nødvendige udgifter kommer ogsaa til. Derfor ber komiteen paa det indstændigste om at der sendes 25 cents for hvert pund klær til at bestrid disse udgifter. Det er jo ikke stort! Men det er nødvendigt.

En af New York's største skibareder firmaer har lovet at sørge for transportationen over havet. Mr. H. Cording, en New York forretningsmand, skal sørge for modtagelse, indpakning, og forsendelse til bryggen. Fuldstændig instruktioner om forsendelsen vil bli offentliggjort med det første.

Men vent ikke paa det! Lad hver menighed danne en komite for at samle klær og penge straks. Kvindeforeninger, mandforeninger, missionsforeninger, og andre, kan ta fat. Det er en stor og værdig opgave. Lykkes det, kan tusinder af liv spares. Om det ikke lykkes, hvad da?

Council har besluttet at udsende dette nødraab efter gentagne opfordringer fra dets europæiske kommission igennem formanden, dr. J. A. Morehead. Netop som afgørelsen maatte fattes, kom ogsaa prof. M. J. Stolee hjem. Han var med dr. Morehead i Polen. Han fortæller følgende om sin tur:

Hvad jeg saa og hørte i Polen. (M. J. Stolee.)

Netop som jeg var i færd med at pakke mine sager sammen i Paris for at rejse hjem til Amerika kom dr. Morehead og vilde absolut ha mig med paa en tur til Polen.

Polen? Ja, jeg vidste der var et saadant land nogen steds der i øst, men at der var noget af særinteresse for mig, var noget hvorom jeg ingen mening havde, og at der var nogen videre stærk luthersk kirke, det var mig saa temlig ubekendt.

Nu vel, efter mange viderværdigheder fik vi „vore pas paa-krevne“, det er jo ingen let sag i disse urolige tider. De almindelige jernbanetog gaar ikke nu, de eneste er de saakaldte „diplomat-tog;“ men for folk som ikke er diplomater var det ikke greit at faa plads. Men saa fik vi indbydelse til at kjøre med selveste Paderewski paa hans eget specielle train.

Snarvejen gennem Tyskland var stengt. Saa maatte vi ta den lange omvei længere syd, og afsted bar det da gennem Schweiz, Tyrol, Østrige og det ny dannede Czecho-Slovakia. Mange stands, og svært mange akkorderinger med de mistænksomme embedsmænd. Czeckerne var yderst nærgaaende.

Vort reisefølge bestod af, foruden Minister President Paderewski og frue, en flok sekretærer, nogle militære størrelser, 10 kvinder af det Røde Kors, (den ene af disse var en Norsk Amerikaner) og saa vi to, dr. Morehead og jeg. Stakkars Madame Paderewski vaandet sig i dødelig angst hver gang toget blev stanset. Hun var saa sikker paa at manden hendes vilde bli skudt eller i alt fald arresteret, især da vi for gennem Czecho-Slovakernes land. Thi der var jo mindre god forstaaelse paa de trakter. Men frem kom vi til slut efter fire dages reise til Varschau, Polens gamle hovedstad.

Det havde regnet i 3 uker før vi kom og i de tre uker vi var der var det meget regn og

lidet solskin hele tiden, saa Polen er det vaadeste land jeg endnu har seet. Avlingen som var moden og ellers syntes nok-saa god, blev spoleret av alt dette fæle regnet.

Man skulde ha tænkt at der ingen vanskeligheder vilde bli at finde plads paa hotellerne i Varschau; men der tog vi fejl. Der er mange og store hoteller; men for os var der ikke rum. Alt som kunde krype og gaa havde indfundet sig i hovedstaden for at hilse og see paa Paderewski, og iforbigeaendte naturligvis for at utbede sig denne og hin gunst. Der er meget af denslags folk blandt politikerne i Europa.

Vor gode ven Paderewski syntes vist det var forgalt at vi skulde ha gjort denne lange turen og saa maatte reise tilbage til Paris fordi vi ikke fik tag over hodet i hans kjære hjemland, og saa fik han det læget sliq at vi fik et av de værelser han hadde engageret for sig selv, og dermed var vi svært godt hjulpne.

Vi hadde faat greie paa at formanden for den lutherske kirke i Polen bodde i Varschau, og vor første opgave var da at finde ham, og vi fik en hjertelig modtagelse. En prægtig mand og rigtig en kirkehøvding. Han talte lidt engelsk, temlig godt fransk, men tysk, russisk og polsk syntes at være ham medfødt. Hans navn er Julius Bursche, og hans officielle titel er General Superintendent av den Evangeliske Kirke af den Augsburske Bekjendelse i Polen.

Der er i alt 68 store kirke sogne, inddelt i fem distrikter. Hver sognepræst har, eller hadde før krigen, op til 35 skolelærere og menighetsmedhjælperer, som samlet folket regelmæssig om Guds Ord hver søndag. I alt var der noget over 600,000 lutheranere som hørte disse menigheder til. De fleste av disse er af tysk afstamning. Langt tilbage i tiden kom der tyske kolonister og i løbet av aarhundreder blev disse settlementer store og velstaaende, og helt og